

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **X**, narozen X, státní příslušnost X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu**
žalovanému: **cizinců,**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2022, č. j. MV-117228-5 /SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 5. 2022, č. j. OAM-20580-26/PP-2021. Rozhodnutím prvního stupně byla z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu žádal v rozporu s podmínkami uvedenými v § 87b odst. 2 téhož zákona. Současně byla žalobci stanovena lhůta k vycestování.
2. Důvodem zamítnutí pobytové žádosti, že ji žalobce nepodal ani v jedné z tříměsíčních lhůt alternativně stanovených v § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ale opožděně.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. V podané žalobě žalobce namítá, že žalovaný v návaznosti na nedostatečně zjištěný stav věci nedostatečně posoudil přiměřenost dopadů svého rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 174a téhož zákona, přičemž tento nedostatek je přítomný již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 24/2019-27, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53, a ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-47, dále na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 23. 6. 2008, Maslov proti Rakousku, č. 1638/03, ze dne 28. 2. 2011, Nunez proti Norsku, č. 55597/09, a ze dne 4. 12. 2012, Butt proti Norsku, stížnost č. 47017/09.
4. Dle žalobce správní orgán nikterak nenastavil hranici přiměřenosti a nepřiměřenosti zásahu, ač mu z jeho činnosti, respektive z obsahu spisu bylo známo, že žalobce má na území České republiky příbuzné, kteří jsou občany České republiky. V této souvislosti poukazuje žalobce na skutečnost, že jeho dcera je občankou České republiky.
5. Návazně na uvedené žalobce namítá nedostatečně zohledněný nejlepší zájem dítěte. Uvádí, že správní orgán nereflektoval povinnosti vyplývající z Úmluvy o právech dítěte (zejména čl. 3 odst. 1 a čl. 12). Poukazuje na právo dítěte být v řízení slyšeno. Žalovaný zásadně pochybil, když dceru žalobce nevyslechl. Žalobce odkazuje na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, č. 56971/10, ze dne 3. 10. 2014, Jeunesse proti Nizozemsku, č. 12738/10, a ze dne 14. 1. 2016, Mandet proti Francii, stížnost č. 30955/12, dále na nález Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2019, sp. zn. IV. ÚS 1002/19, a ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. IV. ÚS 950/19.
6. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě především plně odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí. Dále konstatuje, že žalobce neuváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti, které by způsobily nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, je žalobce povinen náležitě doložit. Dle žalovaného

žalobce nejen že nepředložil žádné listinné důkazy, ale de facto neuvedl ani žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno na jeho faktické hluboké vazby s dalšími příbuznými na území České republiky usoudit. Žalovaný zdůrazňuje, že na území České republiky vstoupil žalobce naposledy dne 25. 10. 2005. Dnem 22. 11. 2010 se žalobce stal rodinným příslušníkem občana České republiky. Dne 16. 8. 2018 byla žalobci pravomocně zamítnuta jeho žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, načež dne 1. 3. 2019 bylo s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění z území (č. j. KRPA-88542-15/ČJ-2019-00002). Žádost o přechodný pobyt žalobce podal až dne 16. 12. 2021, tedy v době, kdy na území pobýval bez jakéhokoli oprávnění k pobytu.

8. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
10. Při jednání, které se konalo u zdejšího soudu dne 27. 3. 2023, setrvaly obě strany na svých dosavadních návrzích i argumentech.
11. Žaloba není důvodná.
12. Jedinou spornou otázkou mezi účastníky je otázka posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
13. Předně soud je nucen konstatovat, že část žalobní argumentace je mimoběžná, neboť směřuje mimo předmět nynějšího řízení. Žalobce totiž část své argumentace váže na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tedy na povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince v řízení o správním vyhoštění. Předmětem nynějšího řízení však není rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.
14. Dále se soud zabýval otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.
15. Aby se správní orgány obou stupňů mohly zabývat přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, musel by k tomu žalobce správním orgánům vytvořit prostor, ostatně posuzovaným řízením je řízení o žádosti, tedy typ řízení, v němž nalézá své výraznější uplatnění vedle zásady vyšetřovací i dispoziční zásada. To žalobce neučinil. Ve správním řízení se toliko omezil na konstatování, že má manželku a děti, které identifikoval, a že pro případ potřeby zjišťování skutkového stavu navrhuje provést svůj výsledek. Nic dalšího neuvedl, tato svá tvrzení nijak nerozhojnil ani v řízení odvolacím, čili nebylo ani patrné, k čemu (ke zjištění jakých skutečností) měl být účastnický výsledek proveden. Žalobce měl dostatečný prostor popsat svůj rodinný a soukromý život např. v případných svých písemných vyjádřeních. Takovou dostatečnou konkretizaci teprve mohl iniciovat povinnost správních orgánů detailně se zabývat jeho soukromým a rodinným životem a k této otázce provádět i dokazování (např. výslechem žalobce či zjištěním stanoviska jeho nezletilé dcery – občanky České republiky). Ostatně ani v řízení před soudem žalobce svá obecná tvrzení o své rodinné situaci nijak nekonkretizoval a ničím nepodložil. Tak např. žalobcem zůstává nadále nedoloženo, že je otcem jím tvrzených tří ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

čtyř dětí (těch, které nemají tuzemské státní občanství), intenzita vztahů, podíl na výživě a výchově dětí atd. Tato konkrétní žalobcem ani nikdy nebyla tvrzena, byl tvrzen jen obecný fakt, že žalobce má na území České republiky děti a manželku.

16. Za právě popsaných okolností dospěl soud k závěru, že se správní orgány obou stupňů zabývaly přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce dostatečným způsobem, tj. adekvátně tomu, co sám žalobce tvrdil a dokládal (v obdobné míře obecnosti, v jaké se nalézala žalobcova tvrzení).
17. K uvedenému zdejší soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34, konstatoval, že „[z]a situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výslech účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem).“. Obdobně lze odkázat i např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020-35.
18. Zdejší soud uzavírá, že neshledal, že by správní orgány obou stupňů při hodnocení otázky zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, včetně posouzení zájmu dítěte, pochybily.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

19. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. března 2023

Mgr. Milan Tauber v.r.
předseda senátu